

متن پرسش

سلام: سوالی داشتم در خصوص دعای عرفه که شما هم در کتاب «آنگاه که فعالیت های فرهنگی پوچ می شود» قسمت پایانی آن را بطور خلاصه شرح دادید. گفته می شود که این قسمت از دعا از حضرت سیدالشهدا نیست و از ابن عطاء الله السکندری است. این لینک

<http://www.ebnearabi.com/۵۱۰/%D۸%B۰%DB%۸C%D۹%۸۴-%D۸%AF%D۸%B۹%D۸%AY%DB%۸C-%D۸%B۹%D۸%B۱%D۹%۸۱%D۹%۸۷-%D۸%AY%D۸%B۲-%D۸%AY%D۹%۸۵%D۸%AY%D۹%۸۵-%D۸%AD%D۸%B۳%DB%۸C%D۹%۸۶-%D۸%B۹%D۹%۸۴%DB%۸C%D۹%۸۷-%D۸%AY%D۹%۸۴%D۸%B۳%D۹%۸۴%D۸%AY%D۹%۸۵-%DB%۸C.html>

و همچنین این مطلب را علامه طهرانی در کتاب الله شناسی آورده است.

http://motaghin.com/fa_booksPage_۹۰۴۷.aspx?gid=۲۸۰#_Toc۶۸۶۱۵۱۷۹ برای من این مطلب بسیار عجیب بود. طبق همان نقلی هم که خودتان از آیت الله جوادی داشتید که صدور بعضی کلمات از غیر معصوم محال است. خواستم ببینم توضیح و نظر شما چیست؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: علمای ما در رابطه با سند روایات اخلاقی و ادعیه‌ای که دارای محتوای بلند بوده‌اند، حساسیتی نشان نمی‌دادند زیرا آن‌قدر محتوای آن بلند است که کسی شک نمی‌کرده از غیر معصوم صادر شود و به همین جهت، بیشتر سینه به سینه نقل می‌شده است مثل مناجات شعبانیه که آن نیز با محتوایی که حقیقتاً قرآن صاعد است، سلسله سندی برایش نقل شده، إلاّ این‌که همه می‌دانستند از امیرالمؤمنین «علیه‌السلام» بوده است. حتی خود قرآن، مگر سلسله سند دارد؟! جز این است که سینه به سینه محفوظ مانده است. موفق باشید